

The Abraham & Millie Arbesfeld
Kollel & Midreshet
Yom Rishon

Sunday Morning Learning Programs for Men & Women

WWW.KOLLELYOMRISHON.ORG
WWW.MIDRESHETYOMRISHON.ORG

*Teshuvah and Sefer Yonah:
Preparing for Yom Kippur*

Rabbi Dr. Jacob J. Schacter
ז' תשרי תשע"ו • September 20, 2015

Jacob J. Schacter

Kollel-Midreshet Yom Rishon, Yeshiva University

September 20, 2015

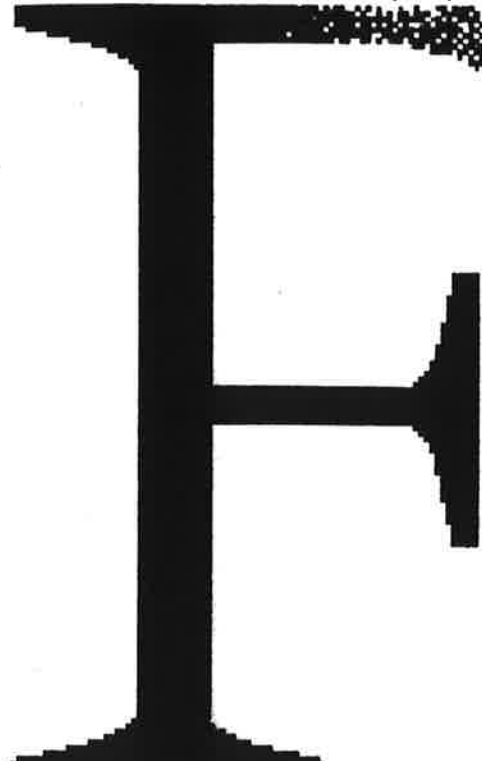
The New York Times Magazine

July 25, 2010

**Legal scholars,
technologists and
cyberthinkers
are wrestling with the
first great
existential crisis of
the digital age:
the impossibility of
erasing your
posted past, starting
over, moving on.**

THE END OF FORGETTING

By Jeffrey Rosen

Four years ago, Stacy Snyder, then a 25-year-old teacher in training at Conestoga Valley High School in Lancaster, Pa., posted a photo on her MySpace page that showed her at a party wearing a pirate hat and drinking from a plastic cup, with the caption "Drunken Pirate." After discovering the page, her supervisor at the high school told her the photo was "unprofessional," and the dean of Millersville University School of Education, where Snyder was enrolled, said she was promoting drinking in virtual view of her under-age students. As a result, days before Snyder's scheduled graduation, the university denied her a teaching degree. Snyder sued, arguing that the university had violated her First Amendment rights by penalizing her for her (perfectly legal) after-hours behavior. But in 2008, a federal district judge rejected the claim, saying that because Snyder was a public employee whose photo didn't relate to matters of public concern, her "Drunken Pirate" post was not protected speech.

When historians of the future look back on the perils of the early digital age, Stacy Snyder may well be an icon. The problem she faced is only one example of a challenge that, in big and small ways, is confronting millions of people around the globe: how best to live our lives in a world where the Internet records everything and forgets nothing — where every online photo, status update, Twitter post and blog entry by and about us can be stored forever. With Web sites like LOL Facebook Moments, which collect and shares embarrassing personal revelations from Facebook users, ill-advised photos and online chatter are coming back to haunt people months or years after the fact. Examples are proliferating daily: there was the 16-year-old British girl who was fired from her office job for complaining on Facebook, "I'm so totally bored!!"; there was the 66-year-old Canadian psychotherapist who tried to enter the United States but was turned away at the border — and barred permanently from visiting the country — after a border guard's Internet search found that the therapist had written an article in a philosophy journal describing his experiments 30 years ago with L.S.D.

According to a recent survey by Microsoft, 75 percent of U.S. recruiters and human-resource professionals report that their companies require them to do online research about candidates, and many use a range of sites when scrutinizing applicants — including search engines, social-networking sites,

Jeffrey Rosen, a law professor at George Washington University, is a frequent contributor to the magazine. He is writing a book about Louis Brandeis.

photo- and video-sharing sites, personal Web sites and blogs, Twitter and online-gaming sites. Seventy percent of U.S. recruiters report that they have rejected candidates because of information found online, like photos and discussion-board conversations and membership in controversial groups.

Technological advances, of course, have often presented new threats to privacy. In 1890, in perhaps the most famous article on privacy ever written, Samuel Warren and Louis Brandeis complained that because of new technology — like the Kodak camera and the tabloid press — "gossip is no longer the resource of the idle and of the vicious but has become a trade." But the mild society gossip of the Gilded Age pales before the volume of revelations contained in the photos, video and chatter on social-media sites and elsewhere across the Internet. Facebook, which surpassed MySpace in 2008 as the largest social-networking site, now has nearly 500 million members, or 22 percent of all Internet users, who spend more than 500 billion minutes a month on the site. Facebook users share more than 25 billion pieces of content each month (including news stories, blog posts and photos), and the average user creates 70 pieces of content a month. There are more than 100 million registered Twitter users, and the Library of Congress recently announced that it will be acquiring — and permanently storing — the entire archive of public Twitter posts since 2006.

In Brandeis's day — and until recently, in ours — you had to be a celebrity to be gossiped about in public: today all of us are learning to expect the scrutiny that used to be reserved for the famous and the infamous. A 26-year-old Manhattan woman told *The New York Times* that she was afraid of being tagged in online photos because it might reveal that she wears only two outfits when out on the town — a Lynyrd Skynyrd T-shirt or a basic black dress. "You have movie-star issues," she said, "and you're just a person."

We've known for years that the Web allows for unprecedented voyeurism, exhibitionism and inadvertent indiscretion, but we are only beginning to understand the costs of an age in which so much of what we say, and of what others say about us, goes into our permanent — and public — digital files. The fact that the Internet never seems to forget is threatening, at an almost existential level, our ability to control our identities; to preserve the option of reinventing ourselves and starting anew; to overcome our checkered pasts.

In a recent book, "Delete: The Virtue of Forgetting in the Digital Age," the cyberscholar Viktor Mayer-Schönberger cites Stacy Snyder's case as a reminder of the importance of "societal forgetting." By "erasing external memories," he says in the book, "our society accepts that human beings evolve over time, that we have the capacity to learn from past experiences and adjust our behavior." In traditional societies, where missteps are observed but not necessarily recorded, the limits of human memory ensure that people's sins are eventually forgotten. By contrast, Mayer-Schönberger notes, a society in which everything is recorded "will forever tether us to all our past actions, making it impossible, in practice, to escape them." He concludes that "without some form of forgetting, forgiving becomes a difficult undertaking."

It's often said that we live in a permissive era, one with infinite second chances. But the truth is that for a great many people, the permanent memory bank of the Web increasingly means there are *no* second chances — no opportunities to escape a scarlet letter in your digital past. Now the worst thing you've done is often the first thing everyone knows about you.

THE CRISIS — AND THE SOLUTION?

All this has created something of a collective identity crisis. For most of human history, the idea of reinventing yourself or freely shaping your identity — of presenting different selves in different contexts (at home, at work, at play) — was hard to fathom, because people's identities were fixed by their roles in a rigid social hierarchy. With little geographic or social mobility, you were defined not as an individual but by your village, your class, your job or your guild. But that started to change in the late

תרכב למנוחה * אומר אשרי ובה לציון ויראה שאין לומר ואני תפילתי אף אם הל בשבת כי מה שאומרים אותו במנוחה בשבת הוא ע"פ חמדרש ישיתו בו יושבי שער ונגינות שותי שבר אסר דוד לפני הקב"ה רבש"ע רשעים בששיתין ומשתכרין יושבין ומנגנין ואני איני כן אלא ואני תפילתי לך ה' עת רצון אע"פ שאני אוכל ושותה אני בא לפניך וע"כ נוהגין לומר אותו בשבת במנוחה לאחר שאכלו ושתו וזה לא שייך ב"ה לאפוקי מטנהג מוליטולא שאומרים אותו בכל פעם אפילו כשחל בחול .

ומציאין ס'ת וקורין בו ג' בס' עריות עד סוף הפרשה והשלישי הוא ספמיר (ב) ביונה וסמ"ס פי אל כמוך וסברך לפניו ולאחריה בדרך שביד שחרית ואם הל בשבת מזכיר בה של שבת ותותם

(ישיה טו) : קרין בעריות . שמי קים עכרית כח יחזק סף לפי שהערות ענינה מלויה שנפשו של אדם מתחדת וילכו חקפו : הנה ים כל לה' . דכתיב ביה לחוג

י' והאדנא דאיכא חדי ימי עברין כתריויהו במדברי ואיכא בראש השנה ° בחדש השביעי יתמיהו ומפטרין ° הבן יקד לי אפרים ויש אומרים לא ° וה' פקד את ישראל ומפטרין ° ברגה"כ ° יהאירנא דאיכא חדי ימי יומא קבא כיש כה"כ ° אומרים למד ° והאלהים נסה את אברהם ויק"ו ° ומפטרין הבן יקד ביוה"כ קורין ° אחרי מת ישיהו ° ומפטרין ° כי כה אמר רם ונישא ° ובמנוחה ° קרין בעריות ומפטרין ביונה אמר ר' יוחנן כל מקום שאחא מצא גבורתו של הקב"ה

ג' ס'ת

במנוחה קורין בעריות . לפי שהגסים מקטטות כשכל כטור היום לפיכך לריך להזכירם שלא יבטלו בהן וכמדתם יש שלך קורין בעריות לפי שישאל עושין רמז להקב"ה שגסם שהזכיר אולם שלא לגמל עוהה קל לא תגלה ערוחם בעוההם :

ד"ר יחזק חי' תפלה פ"ג ה"א

ד"ת יוס' פ"ג

המנהג : וקורין שלשה בפרשה עריות ומפטרין ביונה בס' בני העיר (לא י') וטעמא דקורין בעריות לפי שנפשו של אדם מחלוה להן וצריך לקדש עצמו חק ומפטרין ביונה לפי שיש בה גדול כס בתשובה :

פ"ג ה"א ט"ז א"א

עוה ק לא יגלה פרוח מוטחיו . ונטינו נחג הספס דכפשו כל אדם ספקה בעריות ספי מכל עכרות פ"ג מזהירין פ"ו ביה"כ : טכאל יום קדוש וטורא פ"ס . וכן בעריות כד חזון להודום שלא להקל בעוהה שלא נמלכו בהם וזהוהוה כמו נגדכ ולאביו . כל פו : (ג) ביונה . לפי שיש בו כח התשובה וצ"ח יסלין לנחום הקדש"י . לנש" (ד) על החודש"י אט אין מבניט כמיש ככ"כ כל"ל אין אומרים כלל על המורה ועל המנוחה דק שפמץ פנ דוד : אם אין טכום ידג ח"פ להפסיל פנילם בנצח"ה וצ"ח כ"י מריכ ומכ לובד ממש סליחום

פ"ג א"א

תרכב סדר תפלה מנוחה וכו' ד סעיפים :

א ח' למנוחה ° אומר אשרי ובה לציון ואין אומרים (א) ואני תפילתי אפילו אם חל רה"ו בשב' : סנה (ב) ואין מט לובגין לומר לפני ובה לציון קודם מנצח רק קודם נפילה וכן כמנו קלה רבותם (מדיני ומנסום פייטוי ס ס : גכס ו' וכל ט ומנסום) (ג) אין חו"ס א (ה) אין כלהונו דוי' (מנסום) :

ב ג' ומציאין ° ס'ת וקורין שלשה (ד) בס' (ז) עריו' עד סוף הפרשה והשלישי ספמיר (ז) ביונה : ומסיים פי אל כמוך וסברך לפניו ולאחריה ו אם הל בשבת מזכיר בה של שבת (ה) והוחם בשל שבת : סנה ב (ו) ° אין שמיים (ז) על סמורם ועל ספמירם סג"ס סג"ס ° סוף תלמוד י"ב ספמירל ומנסום

אלו ערוך הרב

הלכות יוה"כ תרכב תרלב

ד' ומציאין ס'ת וקורין ג' אנשים בפ' עריות עד סוף הפ' שמי שיש עבירה בידו ח נמלא יפרוש מהן לפי שהעריות ס עבירה מצויה שנפשו של אדם מתחדת ויצרו תוקפו והשלישי ספמיר ביונה לפי שיש בו כח התשובה ושאר יסלין לברוח מאת פני הקב"ה י ונהגים לסיים ההפטרות במיכה מי אל כמוך כ"י ואחר יא ההפטרות נוהגין במדינות אלו שלא לברך רק ג' ברבות אבל איא על התורה ועל העבודה לפי שכבר נמרה עבודת היום קידם המנוחה ונהגים במדינות אלו שא"א צדקתך כשבת בשבת לפי שכתוב יכ בו משפטך תהום רבה ואין אנו מבקעין משפט יכ לבוס ביוה"כ אלא רחמים ולפנים משורת הדין כעין שנאמר 'ואל תבא שית' בס' תריכ"ג : ד' אם י' השעה דחוקה ידלגו א"ס כדי להתחיל נעילה בזמנת שית' בס' תריכ"ג : ו' אע"פ שאין נשיאת כפים במנוחה ביה"כ כמ"ש בס' קביט ע"ש אעפ"כ יאמר הש"ץ ברכת כהנים ושיש שלום מטעם שנתבאר שם ע"ש :

על אלו: (ט) מי יודע. ענינו: שכירו ישוב: (ו) וינחם האלהים. נחמט על הרעה לשוב ממה: (א) וירע אל יונה. אמר עכשיו ואמרו העכו"ם שאני כבי' השקר: (ב) הלא זה דברי. וודע אלי שאם יחזרו בתשובה לא תחריב' ואהיה שקרן בעיניכם: (ו) וימן. לשון חומה: להציל לו מרעתו. מחוס השמש: קיקיון. עשג הגדל למעלה בענפים רבים ומייל וכך שמו: (ז) וחד. החולטת את הקיקיון כמקום שיאמר

ט מִי־יֹדַע יָשׁוּב וְנָחַם הָאֱלֹהִים וְשָׁב מִחֲרוֹן אַפָּו וְלֹא נֹאבֵךְ : י וַיֵּרָא הָאֱלֹהִים אֶת־מַעֲשֵׂיהֶם כִּי־שָׁבוּ מִדְּרָכָם הֲרַעַה וַיִּנְחַם הָאֱלֹהִים עַל־הָרָעָה אֲשֶׁר־דָּבַר לַעֲשׂוֹת־לָדָהּ וְלֹא־עָשָׂה :

ד א וַיִּרַע אֱלֹהִים אֶת־הָרָעָה גְדוּלָּהּ וַיַּחַר לוֹ : ב וַיִּתְפַּלֵּל אֱלֹהֵי־הַיָּם וַיֹּאמֶר אֲנִי יְהוָה הַקּוֹלֵךְ דָּבָרִי עַד־הַיּוֹתִי עַל־אֲדָמָתִי עַל־כֵּן קָדַמְתִּי לְבָרַח תַּרְשִׁישָׁה כִּי יָדַעְתִּי כִּי אַתָּה אֶל־חַנּוּן וְרַחוּם אַרְךָ אַפַּיִם וְרַב־חֶסֶד וְנָחַם עַל־הָרָעָה : י וַעֲתָה יְהוָה קַח־נָא אֶת־נַפְשִׁי מִמָּוֶי כִּי טוֹב מוֹתִי מִחַיִּי : ד וַיֹּאמֶר יְהוָה הֲהֵיטֵב

הגיונות, ויקרא א

מנש לשבי וגו' מיד ויד קצת גדול על ישראל. לסיכך אמר יונה הגוים טרד יעשו חשובה ויהי רגו של הקב"ה על ישראל שיאמר הקב"ה הגוים שלא נתתי להם חקים ומשפטים כח שמיני נזיר עליהם נזירה והם יודעים מיד הם שבים וישראל לא כן שכל עמ אני שולח להם נביאי והם קשי עורף ולפיכך יהי קצת גדול ולא עוד שישראל קרין לו נביא שקר אלא אף אומות העולם קרין לו כן. אמר יונה אני ברח מלפניו לסקום שאין שם כבודו. מה מעשה אם אעלה לשמים שם כבודו שנאמר (מסלי קיי) על השמים כבודו. ואם

פתיחתא לא לב לגי

שטותא: ונגאלה. ע"י שהיו מרחיקין עצמן מלשמעו דברי תורה ונגאלה מן הכהונה; העיר היונה. לא היח לח ללמוד מעירו של יונה מניגוח, נביא אחד שלחתי לניגוח והחזירה בתשובה, ואילו ישראל בירושלים כשה נביאים שלחתי אליהם, הח"ד ויעד ה' בישראל וביהודת ביד כל נביאי כל חוזה לאמר שובו מדרכיכם הרעים ושמו מוצתי חקתי וגו' (מ"י י"ג), וכתיב ואשלח אליכם את כל עבדי הנביאים יום השכם ושלח וגו' (יח"י ז' כ), השכם ושלח בבוקר, השכם ושלח בערב: ולא שמעו אלי (שס ט"ז). כיון שלא שמעו גלו, וכיון שגלו התחיל ירמיה מקנן עליהם איבת ישבה בדר:

רצק יונג א:א

שלישית ומס אמרו לא דבר עמו אלא דבר ליוסול דבר אחר אלא טעם שניה ולא שלישי. ומס שזמר אשר דבר ביד ענדו יונס בן אחימי ר"ל כמו שנהסך לכס בנינוס מרעס לעובס כך כיוס ירבעס בן יוש נהסך לכס מרעס לעובס וניס זס כיוס שבעט ונינון מן כנירס כי גמ כחטר כיוס שס עירו וכחלן זונינון כיוס כמו שכתוב גמס חטר עמס ק"ן. ויש לשאל למס נכסכס כיוס זס נכתבי כקדס וכולס על ינוס סביס מלוחות כעולס וא"ן בן זכר לישראל וא"ן בכל כניביס זולמס כמוב וניול לפרס כי נכתבס לכיוס מוסר לישראל סכרי עס נכרי סחינס מישראל כיוס קרוב לספונס וכפעס כרסזונס סכויסס כניבי סכו בתשובה סלמס מרעסס וישראל סוכיסיס חותס כניביסיס ככסס וכערב וחינס שניס מרעסס ועוד לכודיע ספלא כנדול טעסס כאל יחברך עס כניבי סכיס געטי סדג ג' ימיס וג' ילוח ולי. ועוד סכקילו סדג ועוד ללמד סכאל יחברך חומל על בעלי הסובכ מחיוס עס סיכיו ומחל לכס וכל סכן ככסס רביס: (ג) קוס לך אל ינוס. וקרא עליס כי עלמס רעמס לפני ולא כתב מס יקרא עליס אלא ממס סקרא עליס כסוף וינוס לספכס למדנו כי זמס כקריסס אחר לו סיקרא עליס כי עלמס רעמס לפני למד כי כאל יחברך מסיניח אף בחומות סעולס כחגנדל רעמס בתמס וכן דבור כמכול וכאנשי סדום כי מלכס אחרן תמס. וכממס מסכיד כייסוב וכאל יחברך רולס בייסוב כעולס אכל כשאר ענירות חיוס סכויסס לפני ססיניח ע"כס אלא בישראל נדסס כמו סממר רק חלמס ודעתי מל מסיחות כחלמס כחלמס סנינוס עמוס: (ג) ויקס יונס לכרות תרשיסס מלפני ס'. וא"ך יכיס יכול לכרות ודוד אמר אנס מטיך לכרות אלא אין מלפני כמו מפני כי כניבי סיס מל סממס ודכס וא"ך כיוס חייב לכרות מפני ס' אלא מלפני ס' כיוס חובב כי ס' מלפני ועבר סכוא לפני ס' וסוא רוח כנינוס כי מלכס אלא יל מלרן ישראל לחולס ללרן לא חטרס עליו רוח כנינוס וכיוס ממלן ללכס כוב כשליחות כי אמר יונס כגויס קרוביס למשיכס כס ואס אלך אליכס בשליחות כאל יסברך יסובו מדרכיכס כרעיס ויחייבו ישראל גוב סלני ופגניסיס אחריס סוכיס אליכס חמיד כשליחות כאל יחברך וחונס שניס מלכס כרעס לפני כיוס ממלן ללכס כשליחות זס וכן סיקרא ר"ל כי ככבור זס כיוס נמעס כי אמר אין כסיסיס שורס כחולס ללרן ובעבור סכניס קרובי ספונס ואלס לחייב אחרן ישראל גמס אמר לו כקניס יש לי כיוסל כך: זס' כעיל רוח גדולס אן כיוס. אמר רבי גרביס חלס מנעס לכרות וכורת אלא סכוא יכול לפעוד יש לך חלס כבורח אלל כורת כיוס כרמס מפני שנמר כיוס רחסי וינוס ואמס כרמס אל כיוס. וי"מ מלפני ס' מן קודס דלמני כסמל דס' ו יורד יסו. מעירו סכויס גמס חסר לו מירושלס ירד אל יסו סכויס על סמס כיוס ככוא חוף חיותי וככנס כיוס יקרא יורד כמו שנמר יורדי כיוס כליותי כי סמס כיוס ככוא מקוס נמור כנגד סמל דס' ו יורד יסו. כי יקרא יורד כנגד כליוסי סכויס עמוקס ויורד כס כמו סממר וימלל חניס וירד כס. וכן אמר וינס ירד אל ירכטי ככסינס וכן וירדי כיוס כליותי: וימלל חניס ככוא תרשיס. ככא עעמו מלרע ר"ל ססיסיס מוכנס ללכס ונגל תרשיסס ו ימן ככרס. סכר כרלוי לו למס לכ אמר למס או נתנו ממחלס. ונדורס נתן סכר כל ככסינס כעבור סממכר ללכס ולא ממקין לסחוריס ולסמורות כעבור סכיס

אבן עזרא

יונה ב ג

רשי

רדתי . במשי הדג : (וא) ויאמר . דרך משל שהכירוהו לעשות חסן כשם : (ז) ויחי . טעם שנית : (ב) קום . הוא יורה כי לא כלך דרך שמתרחק מינוה אם עלתהו שנית ילך : (ג) ויקם . אמר רבי ישועה כי הלכו אנשי הספינה אל גיבוה גיבדו דבר יונה על כן האמינו ומלת לאלהים סורשתיה : מהלך שלשה ימים .

אכל אנו חיינו כן אלא נקול תורה לזכרה לך כך תרגם יומן ופרקי דר' אליעזר דרשו כלמי המלחים שנונו חסדם שהיו מטיבים לעכו"ם ונתיירו : (י) ישועתה לה' . נדרו שלמים ותורה אשלם לשם ישועת אשר לה' . ישועתה כמו לישועתה וכן קומה עורתה לנו (תהלים מד) לעזרה שלנו : (ד) נהפכת . נחרבת (ולא אמר נחרבת כי נהפכת משמש שתי לשונות רע וטוב אם לא יעשו תשובה נחרבת . ואם יעשו תשובה או נהפכת על אנשי גיבוה קלוי שיפסכו מרעה לטובה ויעשו תשובה כנ"ס דר"ט) : (ו) אדרתו . לבוש יקריה : (ז) ויועק . צוה והכריז : מטעם המלך וגדוליו . מטעם המלך וגדוליו ציוו להכריז : (ח) ויקראו אל האלהים בחזקה . אסרו אמהות לבד והולדות לבד אמרו לפניו רכש"ע אם אין אחיה מרחם עלינו אין לנו מרחמים על

אורָאָה קורָבְנִי אַקְרִיב קְדָמָךְ : דְּנִדְרֵית אֲשֶׁלֶם פּוֹדֶקֶן נַפְשִׁי בְּצִלוֹ קֶדֶם יי : יא וְאָמַר יי לְנוֹנָא וּפְלַמִּית יוֹנָה לִבְשָׁתָא : א וְהָיָה פְתָגָם נְבוֹאָה מִן קֶדֶם יי עַם יוֹנָה תִּנְיִנּוֹת לְמִימַר : ב קוֹם אֲזוּל דְּגִינּוּה בְּרַתָּא בְּרַתָּא וְאֲחַנְבִּי עֲלֶיהָ ית נְבוֹאָתָא דִּי אֲנָא מִמְלִיל עִמָּךְ : ג וְקָם יוֹנָה וְאֲזַר דְּגִינּוּה בְּפַתְנָמָא דִּי וְגִינּוּה הוֹת בְּרַתָּא בְּרַתָּא קֶדֶם יי פְּהֶדְדָּה תְּקַתָּא יוֹמִין : ד וּשְׂרַי יוֹנָה לְמוֹעֵל בְּקַרְתָּא מְהִלִּיךְ יוֹמָא חַד וְאֲכַרְזוּ וְאָמַר בְּסוּף אַרְבַּעִין יוֹמִין וְגִינּוּה מַתְּהַפְּכָא : ה וְהִמְיִנּוּ אַנְשֵׁי יוֹקָא וְיִתְחַבְּדוּ נִינּוּה בְּמִימְרָא דִּי וְגִרְזוּ צוּמָא וְאֲסִרוּ שְׁקִין מַרְבְּהוֹן וְעַד זְעַרְהוֹן : ו וּמִטָּא פְתָנְקָא דוֹת מְקָא דְּגִינּוּה וְקָם מְבוּרְסֵי מַלְכוּתִיהָ וְאֲעָדִי דְּבוּשֵׁי יִקְרִיָה מְנִיָּה וְאֲתַפְּסִי שְׁקָא וְיַתִּיב עַל סִטְמָא : ז וְאֲכַרְזוּ וְאָמַר בְּגִינּוּה מְגִינְרַת מְקָא וְרַבְרַבְנֹוּהִי לְמִימַר אַנְשָׁא וּבְעִירָא תוֹרָא וְעָנָא דָא יַטְעִמּוֹן מַדְעָם וְדָא יַרְעוּן וּמִיָּא לֹא יִשְׁתּוּן : ח וְיַתְפַּסּוּן סְקִין אַנְשָׁא וּבְעִירָא וְיִצְדוּן קֶדֶם יי בְּתַקּוּף וְיַתּוּבוּן נָכַר מְאוּרַחֲתִיהָ בִּישְׁתָּא וּמִן חַטּוּפָא

בְּקוֹל תוֹרָה אֲזַבְּחָהּ לְךָ אֲשֶׁר נִדְרֵיתִי אֲשֶׁלְמָה יִשְׁוַעְתָּה לַיהוָה : יא וַיֹּאמֶר יְהוָה לְדָג וַיִּקָּא אֶת־יוֹנָה אֶל־הַיַּבְשָׁה :

ג א וַיְהִי דְבַר־יְהוָה אֶל־יוֹנָה שְׁנִית לֵאמֹר : ב קוֹם לְךָ אֶל־גִּיבוֹה הָעִיר הַגְּדוֹלָה וְקִרְא אֶל־יְהוָה אֶת־הַקְּרִיָּאָה אֲשֶׁר אָנֹכִי דֹבֵר אֵלֶיךָ : ג וַיִּקָּם יוֹנָה וַיֵּלֶךְ אֶל־גִּיבוֹה דְּבַר יְהוָה וַיִּנְיֹה הֵיחָה עִיר־גְּדוֹלָה לְאֱלֹהִים מִהַלְךְ שְׁלֹשַׁת יָמִים : ד וַיַּחֲלֵ יוֹנָה לְבוֹא בְּעִיר מִהַלְךְ יוֹם אֶחָד וַיִּקְרָא וַיֹּאמֶר עוֹד אַרְבַּעַיִם יוֹם וַיִּנְיֹה נְהַפְּכַת : ה וַיֹּאמְרוּ אַנְשֵׁי גִיבוֹה בְּאֱלֹהִים וַיִּקְרְאוּ צוּם וַיִּלְבְּשׁוּ שְׂקִים מִגְּדוּלָם וְעַד־קִטְמָם : ו וַיַּעַד הַדָּבָר אֶל־מֶלֶךְ גִּיבוֹה וַיִּקָּם מִבְּסָאוֹ וַיַּעֲבֵר אֶת־הָעָר וּמַעְלֵיו וַיִּכֶם שֶׁק וַיֵּשֶׁב עַד־הָאֶפֶס : ז וַיִּזְעַק וַיֹּאמֶר בְּגִיבוֹה מִטְעַם הַמֶּלֶךְ וַנְדַלְקוּ לְאֹמַר הָאֵדָם וְהַבְּהֵמָה הַבְּקָר וְהַצֹּאן אֲרִי־יַטְעִמוּ מְאוּמָה אֲרִי־יַרְעוּ וּמִים אֲלִי־יִשְׁתּוּ : ח וַיִּתְפַּסּוּ שְׂקִים הָאֵדָם וְהַבְּהֵמָה וַיִּקְרְאוּ אֶת־אֱלֹהִים בְּחֻזְקָה וַיִּשְׁבּוּ אִישׁ מִדַּרְכּוֹ הָרָעָה וּמִן־הַחֲמָס אֲשֶׁר בְּכַפֵּיהֶם :

דק

יקיימו מה שדרו וישונו לעבודת אלהים אבל אני לא כן כי נקול חודש לזכרה לך : משמרים . אינו פעל ויזא אלא כוא כמו שומרים ו"מ חסדם ישונו מן חסד כוא כלומר ישונו אליהם שם חסד ונכלל וכן כוא בספרי רבי אליעזר כיון שראו בעלמים כשביטונו אל גיבוה את כל כנסים ששפט סקנ"ס עם יונה עמדו והשליכו . איש אלקיו בים שני' משמרים כנלי שוא חסדם ישונו מרזו ליפו ועלו לירושלם ועלו את כשר ערלתם שחמיר ויראו כאלהים יראם גדולם את ס' ויובתו זנבים ובי זנת זמחו אלא זה דם ברית מילה שכוף כדם זנת ונדדו לכניה איש את אשתו ואת בניו ואת כל אשר לו ליראה את ס' אלקיו יונס ונדדו ושלמו ועליהם כוא אומר על סברים גרי סנדק וי"ח לא כשחמירא פלמי שחמירא ונ' : (י) ואני בקול חודש . שאורך בקול חודש בחור קבל ואזכר לך זנת חוד' כלאשר נדרתי : ישועת' נס' . ואומר כי ביטושעס' לס' לבדו שהביטעני כפלא גדול שששע לו : (יא) ויאמר ס' לדג . כעיר את רזונו שיקראו אל ס' כשכס : (א) ויחי דבר ס' אל יונה שנית . ככר סירשנו למעט עטם שנית : (ב) קום . אשר עיר דובר שדברתי אליך ככר וגם שחכיס נהפכת על רעשם : (ג) ויקם עיר גדולה להלסיס . כל דבר שרזוס לכנדילו סוחר' אוחו לאל דרך סנדלס כמו ככרי אל ארוז אל סכנסת יב מחלסיס : (ד) ויחל יונס . כי פעיר כיוס מהלך שלש ימים מן סקנ"ס אל סקנ"ס והלא יונה נהפכת

קראתה דספרא : קום כ' ר"ף וס' קום התהלך בארץ לארכה , קום לך פרנה ארם , קם קדש אח זעם , קום רר לקראת אחאב , קום לך צרפתה , קום וירדה בית היוצר , קום לך אל גיבה , וחברו , קום כי עליו הרבר , קום קדש חס' ו יקרא ויאמר וס' סוסקים איה בהו יקרא ויאמר וס' נסס' במלכ' א' ס' יי : ויעבר נס' וס' נמסר במלכים א' ס' ס' מ"ו ובסדר נח : ויועקו ד' וס' נמסר בספר ששטיס ס' ד' ו ישובו ח' רמין וחס' וס' בסס' רבת' אנה

מצודת ציון

(ט) סכלי . מל' סכל דכר שאין בו ממש : (יא) ויקא . עניו כולל דרך כסס כמו מן חשבענו וספאחו (משלי כס) : (ג) לאלהים . דרך סמקרא כסרולס לכנדיל דבר נחלית סמוכו למלת אל וכן ארוז אל (תהלים ס) : (ד) ויחל . מל' סחמס : (ו) אדרתו . ח' לבוש יקריה וכן אדרת שער (יבוסע) ויקא מל' אדיר : שק . ויעסע עכס : (ז) ויועק . סכרוו נקול זעקס : מַטְעַם . עניו עכס כסאמרס כעטס וכן טעסס זקניס יקח' אלוכ יכ' יעסעו מל' טעימס ועניו אכירס מועטת : מל' טעסס . שוס דכר . יכעו . מל' מרעס : (ח) כחוקס . ר"ל ככל לב : וגמס

תולדות אהרן ויאמר ס' לדג . זוכר ויקבל (נכרו' יג) : דכר ס' . יבמוס זא : כחוקס . מעניס יי : בעיך עד מהלך יום וזלכתו בעיר סיס קורא ואומר : עוד ארבעים יום ויניס נכסכס ר"ל כעככס סגור ועשורכ כי מעסיס כיון כעסיסיס : (ס) ויאמינו . כי אלקי סליס כיון בעיר וספיוו עניו כי ספיוו סל סיס וכל עניו כמו ססיס נסיון כנכוחסו וסכו נחסיכס סלמס : ויקראו זוס . קודס חורכס כמלך עזר פסוכס מעלמס וכעטנו ונכסו סקיס : (ו) ויגע דכר . אכר אכר דכר סכניו כרוו בעיר על כסכוככ וסל"ס סספס כיון נספיוס מחלסיס סוס"ף עוד עניו סכככסס וסככסס דכר סכניו וקורל על כעיר : אדרת כמלכס סעליו וי"ח לבוש יקריס : (ז) ויועק . ססניר כרוו בעיר על כסכוככ וסל"ס סספס כיון נספיוס מחלסיס סוס"ף עוד עניו סכככסס וסככסס כנול ו מעטס כמלך . ר"ל מעלמו וסכלו כוא וגדוליו כלס סככיוו כוס וכן ועסס זקניס יקח כעטמו סל עטמו וסדוסיס לבס ומ' מנזרת מנלכ : (ח) ויתכסו . כחוקס . ככל לב : מדרכו סרסס . סל

מצודת דוד

אח כ' להחלל לפניו והנס כל אליך חסילתי אל סיכל קדשך כוא כשמי' : (ס) משמרים ידעתי שסם ישונו חסדם ולא יקיימו מה שדרו בעת זרס : (י) ואני . אל כוכבים ידעתי שסם ישונו חסדם ולא יקיימו מה שדרו בעת זרס : (י) ואני . אל אני לזכרה לך זכחיס נקול חודס והודלס על כנס ואשר נדרתי אשלמס כענור סיטושס סל ס' : (יא) ויאמר . ר"ל כעיר לבו לסקיאו : לדג . יתכן שסלחר סחסלס חורס כדנס לכקיאו אל סי כדג לסמוד כריוח : ויקא . ר"ל כמו שסעיר

יש אומרים כי ויש אומרים כי ואם כן... אלא שאמר שהיה בזה... מאלל האויבים וכו'... ולמה ידעו להם שזכרם הוא לו; אלא כמנהג... שזכרם הדרך לחסודים דרים ליה לטולא קרא: למה הוא טוב שהיא יסר... האדם כדדרשו חיל טובה בעיני השמים שהא נוסף כדון ויסר... דמי יעמוד לפניו בדין לפיך דרים הכי... דטוב ויסר אכל ענין אחד הוא ובאמת... שכל מדוקו ברמזים ולפנים משורה הדון... למה הוא טוב שהא הכל יסר ולמה הוא... הכל יסר שהא טוב ורואה שאין בעולם... מתקיים בדין כדמסקי חילי: שלא... לחמה: על דרך דמיון לומר מלך... הסכמה ומלך הגבוה לא היה להחמיא... שם הדין והקבי"ה הוא שנושה לפנים... משורה הדון מתקבלו בחטאה ולא עוד... אלא שכל החנה להסיך מורה לו דרך... לעשות חטאה שלימה וכחוקה וכו' נלל... ניכר בדרסה דלעיל למה הוא טוב וכו'... כלומר שזורה יורה הוא שהקבי"ה מרבה... ונושה לפנים משורה הדון בזה שאלתה... מקבל החטאה מורה ניכר דרך החטאה... וזה סנונה ולמה הוא יסר על סדרה... היחודה: מרוב כלשר לנד כדדור לשון... כן קללה חס לא חבא: נ"ל וכן א"ס טרד... מתקנת הכתוב בספרי הדפוס ס"ס הוא

שאלו לחמה וכו' בחיבורי פני... התורה נבר החנושה במעלן... הד' ס"ד' בלחריי שם בלאר יסר... ונחמד על ענין זה ואין כלן מתקנת: ארציא

בזו ובונה להן דימויות ומחצאות שבה ואין... תימר שזיהו בזו ומאביל חכמים ותלמידים שבה... שבחים ומניין שדוהה סנהדרין גדולה אצל המזבח... ורא תעלה במעלות על מזבחי ומה כתיב תמן... ואלה דמשפטים אשר תשים לפנים חגי ר' ליעזר... מן יעקב אמר *מקלט מן מקלט כתיב בפרשת דרכים כרי שירא הרוצה רואה... את הרעוב והולך אמר ר' אבון כמין יד היתה מראה להן את הדרך אר פינתם... טוב וישר למה הוא טוב שדוא ישר ולמה הוא ישר שדוא טוב על כן יורה... חטאים בדרך שמורה דרך תשובה שאלו לחכמה חטא מרז עונשו אמרה לרם... חטאים הרדף רעה שאלו לנבואה חטא מרז עונשו אמרה להן רנפשו החטאת... היא תמות שאלו לקדשא בדרך הוא חטא מרז עונשו אמר להן רנפשו תשובה... ויתברר לו היינו דכתיב על כן יורה חטאים כדרך יורה לחטאים דרך לעשות... תשובה כתיב כפפור לנד כדדור לעוף כן (איש נודד ממקומו) ותמר אבן... חיתר שדוה עת תענה כ"י דמר רבי יוסי בן הלפתא עתים הן לתפילה אמר

It was inquired of Wisdom, "What is the punishment of a sinner?" Wisdom said, "Evil pursues the wicked." It was asked of prophecy, "What is the punishment of a sinner?" Prophecy said to them, "The sinful soul shall perish." It was asked of the Holy One, "What is the punishment of a sinner?" and He said, "Let him repent and he will be forgiven."

ספר יונה

the king of Nineveh, he rose from his throne and removed his robe from upon himself; he covered himself with sackcloth and sat on ashes. And he had it promulgated and declared throughout Nineveh, "By the counsel of the king and his nobles, the following: Man and beast, herd and flock, shall not taste anything; they shall neither graze nor drink water. They are to cover themselves with sackcloth — both man and beast — and let them call out mightily to God; each person is to turn back from his evil way, and from the robbery which is in their hands.* He who knows — let him repent and God will be relentful; He will turn away from His burning wrath so that we perish not." And God saw their deeds, that they repented from their evil way;* and God relented concerning the calamity He had said He would bring upon them and did not act.

This displeased Jonah greatly and it grieved him. He prayed to HASHEM, and said, "Please, HASHEM, was this not my contention when I was still on my own soil? I therefore had hastened to flee to Tarshish, for I knew that You are a gracious and compassionate God, slow to anger, abounding in kindness, and relentful of punishment. So now, HASHEM, please take my life from me, for better is my death than my life." And HASHEM said, "Are you that deeply grieved?" Jonah left the city and stationed himself at the east of the city; he made himself a booth there, and sat under it in the shade until he would see what would occur in the city. Then HASHEM God designated a kikayon, which rose up above Jonah to form a shade over his head to relieve him from his discomfort;

מלך נינוה ויקם מכסאו ויעבר אדרתו מעליו ויבס שק וישב על האפר: ויזעק ויאמר בנינוה משעם המלך וגדליו לאמר האדם והבהמה הבקר והצאן אל יטעמו מאומה אל ידעו ומים אל ישתו: ויתכסו שקים האדם והבהמה ויקראו אל אלהים בהזקה וישבו איש מדרכו הרעה ומן החמס אשר בכפייהם: מי יודע ישוב ונתם האלהים ושב מחרון אפו ולא נאבד: וירא האלהים את מעשיהם כי ישבו מדרכם הרעה וינתם האלהים על הרעה אשר דבר לעשות להם ולא עשה: וירע אליונה רעה גדולה ויחר לו: ויתפלל אליהוה ויאמר אנה יהוה הלא זה דבאי עד היותי על אדמתי על כן קדמתי לברח תרשישה כי ידעתי כי אתה אל חנון ורחום ארד אפים ורב חסד ונתם על הרעה: ועתה יהוה קחנא את נפשי ממני כי טוב מותי מחיי: ויאמר יהוה ההיטב תרה לך: ויצא יונה מן העיר וישב מקדם לעיר ויעש לו שם סכה וישב תחתיה בצל עד אשר ידאה מה יקרה בעיר: וימן יהוה אלהים קיקיון ויעל מעל ליונה להיות צל על ראשו להציל לו מרעתו

ספר יונה

וישמח יונה על-הקיקיון שמחה גדולה: וימן האלהים תולעת בעלות השחר למחרת ותך את-הקיקיון וייבש: ויהי בזרח השמש וימן אלהים רוח קדים חרישית ותך השמש על-ראש יונה ויתעלף וישאל את-נפשו למות ויאמר טוב מותי מחיי: ויאמר אלהים אל-יונה הטיב תרה-לך על-הקיקיון ויאמר הטיב תרה-לי עד-מות: ויאמר יהוה אתה חסד על-הקיקיון אשר לא-עמלת בו ולא גדלתו שבר-לילה הנה ובר-לילה אבד: ואני לא אחוס על-יונה העיר הגדולה אשר יש-בה הרבה משתים-עשרה רבו אךם אשר לא-ידע בין-ימינו לשמאלו ובהמה רבה:

The Haftarah is concluded with the following verses from Micah Ch. 7.

מייאל כמוך נשא עון ועבר על-פשיע לשאדית גחלתו לא-החזיק לעד אפו ב-יחפץ חסד הוא: ישוב ירחמנו יכבש עונותינו ותשליך במצלות ים כל-חטאתם: תתן אמת ליגלב חסד לאברהם אשר-נשבעת לאבתינו מימי קדם:

and Jonah rejoiced greatly over the kikayon. Then God designated a worm at the dawn of the morrow and it attacked the kiyayon so that it withered. And it happened that when the sun rose God designated a stifling east wind; the sun beat upon Jonah's head and he became faint; he asked for death saying, "Better is my death than my life!" And God said to Jonah, "Are you so deeply grieved about the kikayon?" And he said, "I am greatly grieved to the point of death." HASHEM said, "You took pity on the kikayon for which you did not labor, nor did you make it grow; which materialized overnight and perished overnight. And I — shall I not take pity upon Nineveh that great city, in which there are more than one hundred and twenty thousand persons who do not know their right from their left, and many beasts [as well]?"

והקיקיון שראה הקב"ה באנשי נינוה ששבו מרדכם נח סכעסו ועמר כסא דין וישב על כסא רחמים ונחצה ואמר סלחתי, מיד נפל יונה על פניו ואמר רבש"ע יודע אני שחטאתי לפניך מחול לעוני שברחתי לים שלא ידעתי כח נבורתך, ועכשו ידעתי שנאמר ידעתי כי אתה (ה') אל חנון ורחום, א"ל הקב"ה אתה חסד על כבודי וברחת מלפני לים, אף אני חסתי על כבודך והצלתך מבטן שאול ומרוב חמה שהיה במעי הרגה נשרף בגרו ומעליו ווערותיו חובבין ויתושין ונמלים ופירעושים שרויים עליו ומצערין אותו עד שבקש נפשו למות שנאמר וישאל את נפשו למות, מכאן אמרו כל שאפשר לו לבקש רחמים על חברו או להתוודו בתשובה ואינו מחוייב בא לידי צער, מה עשה הקב"ה העלה קיקיון על ראש יונה בלילה ובשחרית עליו עליו רעה עליך וצל כל עלה ועלה ארבעה ורת וטפה, ארבעה אנשים יכולים לישוב בצלו החת הקיקיון לכבוש את השמש, ויטן הקב"ה תולעת והכה את הקיקיון ויבש ומת חובבין ויתושין שרויים עליו ומצערים אותו מכל צדדים עד שבקש נפשו למות, באותה שעה ולט עיניו דמעות כמטר לפני הקב"ה, ואמר לו יונה מפני כה אתה בוכה יש לך צער על זה שלא נרלחו לא הננסת בתוכי ובל ולא השקית בו טים לילה א"רד חיה ולילה ארת יבש כך חסד עליו ואני לא אחוס על נינוה העיר הגדולה, באותה שעה נפל על פניו ואמר הנה עולמך במדת רחמים דכתיב ל'ה' אלהינו ורחמים והסלית:

מיכה

ד. קראשית קרא אלהים ששה יקרים קרמו לכריאת העולם יש מהו שנבראו רש מהו שעלו במחשבה להבראת התורה והקסא העבוד נבראו מורה מנין שנאמר (משלי ח. כב) 'יה' קנני ראשית ירבו' פסא העבוד מנין ידכתיב (תהלים עג. כ) 'נכון כסאך מאז וגו'' האבות וישראל ובית המקדש ושמו של משיח עלו במחשבה להבראת האבות מנין שנאמר (הושע ט. י) 'פענבים עמדקר וגו'' ישראל מנין שנאמר (תהלים עד. כ) 'זכר ערתך קניית קדם' בית המקדש מנין שנאמר (ירמיה יו. יב) 'פסא כבוד קדום מראשון וגו'' שמו של משיח מנין שנאמר (תהלים עב. יו) 'יהי שמו לעולם וגו'' רפי אהבה רבי זעירא אמר אף התשובה שנאמר (שם צ. ב) 'בטרם הרים ילדו ואותה השעה (שם ס. ג) 'תשב אנוש עד דקא וגו'' אכל איני

סליחה נג (פיזמון)

סליחה נג (פיזמון)

Chazzan, then congregation:

הורית דרך תשובה* לבת השובבה,⁴ בין בסה לעשור* עדיך לשובה, השיבנו יהוה אליה, ונשובה.⁵

Congregation, then chazzan:

אז מאז מקדם, הקדמת תשובה,⁶ בטרם המתחת ערץ ויטודי רגובה,

הורית You have taught the way of repentance* to the wayward daughter,⁴ between Rosh Hashanah and Yom Kippur* to return to You. Return us to You, HASHEM, and we will return!⁵

Congregation, then chazzan:

א Then, back then, from of old You made repentance first,⁶ b before You stretched out the heavens and the foundations of earth.